

Ontmaskerd

Ontmaskerd

Suzanne Nefkens

Schrijver: Suzanne Nefkens
Coverontwerp: Suzanne Nefkens
ISBN: 9789402106114
© Suzanne Nefkens

Nou, daar ga ik dan. Voor de zoveelste keer stap ik de lift in en druk op het knopje voor de veertiende verdieping. Met een lichtzoemend geluid sluiten de deuren en de bekende kriebel in mijn buik zegt me dat we omhoog gaan. Ik draai me om naar de spiegel om voor de laatste keer te checken of ik er werkelijk oogverblindend genoeg uitzie. Niet slecht, al zeg ik het zelf. Ik heb er dan ook maar drie en een half uur over gedaan om er zo uit te zien.

Dit moet wel een van de belangrijkste dagen uit mijn leven worden, een moment om nooit te vergeten. Ik krijg het al helemaal warm als ik eraan denk. In de spiegel oefen ik nog even mijn verbaasde, dolgelukkige en ontroerde blik.

Perfect, ik ben er helemaal klaar voor...

In mijn meest sexy, zwarte jurkje en op mijn hoogste pumps stap ik de lift uit. Ik probeer zo elegant mogelijk door de gang te lopen, voor zover me dat lukt op die hoge hakken.

De zenuwen gieren door mijn lijf en ik druk mijn piepkleine "deftige-dames"-tasje stevig tegen mijn zij aan. Eigenlijk is zo'n klein tasje allesbehalve praktisch, er passen net een lipgloss, een minibusje deodorant, sleutels en een mobieltje in.

Er glijdt een grijns over mijn gezicht als ik denk aan het sms'je dat ik vanmiddag van Michiel kreeg. 'Pik je me om 19.30 uur op? Trek iets nets aan, moet je iets belangrijks vragen. Xx Chiel'

Hoe dichterbij de deur van zijn appartement kom, hoe warmer ik het krijg. Ik weet het zeker. Michiel is klaar voor de volgende stap. Hij gaat me vragen of ik met hem wil trouwen! Mijn hart maakt een sprongetje bij de gedachte. Wat mij betreft zou samenwonen ook prima zijn, maar Michiel is geloof ik nogal gehecht aan ouderwetse tradities. Hij wil pas gaan samenwonen met iemand als hij er zeker van is dat hij met haar oud wil worden.

Zeker weten dat hij met mij oud gaat worden! Het gaat zo goed tussen ons, hij maakt me echt gelukkig. Als we niet bij elkaar zijn, mis ik hem zo verschrikkelijk dat het pijn doet.

Natuurlijk zijn we het wel eens oneens en natuurlijk heeft hij ook zo zijn irritante gewoontes. Het is voor Michiel bijvoorbeeld heel erg moeilijk om ergens op tijd te komen. In de anderhalf jaar dat we samen zijn, is hij geloof ik één keer op tijd gekomen. En dat was omdat de klok die nacht toevallig een uur terug werd gezet.

Voor de deur open ik mijn tas om de sleutel te zoeken. Waarom heb ik dat net in de lift niet vast gedaan? Nee, ik vond het belangrijker om voor de tachtigste keer vandaag mijn spiegelbeeld te bewonderen. Ik merk dat mijn handen trillen door de zenuwen. Zo'n klein tasje en dan nog kan ik die rotsleutels niet vinden.

Onder mijn oksels beginnen zich donkere plekken te vormen. Gelukkig heb ik voor een zwart jurkje gekozen, veilig voor zweetvlekken. Dadelijk eerst maar wat deodorant gebruiken voor we gaan.

Hèhè, ik heb hem. Ik haal nog een keer diep adem, steek de sleutel in het slot en probeer zo nonchalant mogelijk de belangrijkste avond van mijn leven binnen te stappen.

Het is donker in het halletje. Ik knip een lichtje aan en loop door naar de kamer. In de woonkamer is het ook donker op de schemerige beelden van de tv na. 'Bestel nu één wonderdoek en je ontvangt de tweede wonderdoek voor de halve prijs!' roept de Telsellstem enthousiast. Michiel heeft een hekel aan teleshopping. Niks voor hem om de tv zo aan te laten staan. Waar is Michiel eigenlijk? Is dit een grap? Wil hij me verrassen?

'Michiel?' roep ik. 'Michiel...'

'Shit!' Ik hoor wat gestommel en dan gaat de deur van de slaapkamer open.

'Is het echt al zo laat? Ik moet in slaap gevallen zijn...'

Daar staat 'ie dan. Als ik zo naar hem kijk, voel ik de kriebels in mijn buik en deze keer komen ze niet door de lift.

Hij ziet er goed uit. Zelfs als hij net wakker is. Zijn donkerbruine haren door de war en zijn ogen half open. Het wit van boxersshort steekt fel af tegen zijn gebruinde huid. Vlak boven de rand van zijn boxersshort zijn een paar stoppeltjes zichtbaar.

Terwijl ik naar hem kijk, voel ik een ondeugende grijns over mijn gezicht trekken. Het liefst zou ik nu die boxersshort van zijn heerlijke lijf rukken en hem mee naar de slaapkamer slepen.

Die knappe vent met dat geweldige lichaam...die hoort bij mij! Heel even voel ik me de gelukkigste vrouw op aarde. Hoor ik nu iets vallen in de slaapkamer?

Michiel trekt vlug de deur van de slaapkamer achter zich dicht.

'Ik voelde me niet zo lekker vanmiddag. Knallende koppijn! Ik heb wat extra sterke pijnstillers genomen en ben even in bed gaan liggen.'

Hij duwt me langzaam in de richting van de woonkamer. Mijn huid tintelt onder de aanraking van zijn vingertoppen. 'Ik had mijn wekker moeten zetten. Stom! Ik ben gewoon als een blok in slaap gevallen,' zegt hij verontschuldigend. Michiel slaat een arm me heen en drukt een kus op mijn voorhoofd. 'Sorry mop, mijn fout. Ga even zitten, dan trek ik vlug wat aan.'

Wat een oen. Zoals ik dus al zei, op tijd komen is echt een onmogelijke opgave voor Michiel. Maar dat maakt hij aan het einde van de avond altijd meer dan goed...

'Ik kijk wel even wat tv,' zeg ik en plof neer op de bank. Gepikeerd omdat hij én nog niets over mijn outfit gezegd heeft én hij te laat is op de belangrijkste avond van mijn leven pak ik de afstandsbediening en zet een

muziekzender op. Oké, hij is ook vast op van de zenuwen houd ik mezelf voor.

Michiel loopt gehaast terug naar de slaapkamer.

‘Je ziet er goed uit mop,’ roept hij vanuit zijn klerenkast. ‘Sexy, die hoge hakken!’

Ik weet dat hij die hoge hakken zo sexy vindt, anders zou ik ze echt niet dragen. Ik breek al bijna mijn nek op teenslippers, op pumps kan ik al helemaal niet lopen. Voor ik in de lift stapte heb ik al drie keer mijn enkel omgezwikt, maar zo gauw ik bij Michiel ben doe ik mijn uiterste best om zo elegant mogelijk rond te paraderen. Het is voor een goed doel denk ik bij mezelf. Ik zal onder mijn trouwjurk straks toch ook hakken moeten dragen, anders is het lengteverschil met Michiel veel te groot en dat ziet er niet uit op de foto’s.

Nee, ik en pumps, dat is echt geen goede combinatie. Wat knellen die schoenen! Ik buk me voorover om even over mijn hak te wrijven. Terwijl ik mijn voet masseer zie ik een pakje sigaretten op de grond liggen. Michiel rookt niet gelukkig, niks aan om met een asbak te zoenen.

‘Joris is zijn sigaretten vergeten...,’ roep ik naar de slaapkamer, maar ik krijg geen antwoord. Ik raap het pakje op en leg het op de salontafel.

Joris is de beste vriend van Michiel. Waar Michiel is, is Joris. Die twee zijn echt onafscheidelijk. Ik heb er heel wat moeite voor moeten doen om ook wat tijd met Michiel alleen door te kunnen brengen. Steeds als ik wat af wilde spreken belde Joris om ook wat af te spreken. Of Michiel belde af omdat Joris en hij een potje gingen poolen of zoiets. Er waren momenten dat ik dacht dat Michiel een relatie met Joris had in plaats van met mij. Dat is nu allemaal verleden tijd, want Michiel is er eindelijk klaar voor om zich te binden, aan mij!

‘Ik pak even wat drinken.’ Ik heb een droge keel van de spanningen gekregen. Ik wring mijn hak weer in de pump en loop naar de keuken. Als ik het licht aandoe valt mijn

oog meteen op een lege fles wijn en twee glazen die op het aanrecht staan. 'Is Joris gisteren toch nog hier geweest?' Weer geen antwoord. Ik dacht dat Joris dit weekend naar zijn familie in het Noorden moest. Zijn moeder was jarig geloof ik. Komt mij goed uit, want nu hoef ik Michiel eindelijk eens niet te delen. Ik pak een glas uit het kastje, vul het onder de kraan en drink het in een teug leeg. Het koele water werkt direct verzachtend op mijn keel. Meteen maar even oprissen. Ik loop terug naar de kamer en vis mijn deodorant uit mijn minitasje.

Wat duurt het lang voor Michiel zich heeft aangekleed. Hij kan vast weer geen twee dezelfde sokken bij elkaar vinden. Nog zo'n irritante eigenschap; Michiel kan echt niets opruimen. Ik ga hem wel even helpen dan zijn we vast veel sneller klaar, of juist niet...

Zo elegant mogelijk strompel ik naar de slaapkamer. De deur staat op een kier en het nachtlampje werpt een zacht licht over de muur. Daarom duurt het zo lang. Met dat licht kún je ook geen twee dezelfde sokken bij elkaar vinden. Lichtelijk geïrriteerd en klaar om een preek af te steken over de zwijnenstal waarin Michiel leeft, duw ik de deur verder open en druk op de lichtknop naast de deuropening...

En dan zie ik haar...

Dit kan niet...dit klopt niet. Ik voel de grond onder mijn voeten weg zakken. Mijn hart slaat een slag over en ik vergeet te ademen, waardoor ik licht in mijn hoofd word. Tegelijkertijd voel ik een enorme golf van misselijkheid door mijn maag trekken en heel even denk ik dat ik ter plekke flauw ga vallen.

Zij schrikt er ook duidelijk van. Haar gezicht is spierwit en ze weet niet wat ze moet doen. Eén moment lijkt het alsof de wereld stil staat, het volgende moment stort mijn wereld in.

Ze trekt de lakens nog wat verder omhoog en kijkt hulpeloos naar Michiel...

Op de grond liggen opengescheurde condoomverpakkingen, het bewijs van een hete middag in bed.

Emoties volgen elkaar in een rap tempo op; verdriet, ongeloof, woede, angst. Ik wil huilen, schreeuwen, slaan en schoppen, maar ik kan me niet bewegen. Het is alsof een mes door mijn hart snijdt. Wat gebeurt hier?

Ik kijk naar Michiel die zichzelf net in een pantalon probeert te proppen en inderdaad twee verschillende sokken aan heeft. Maar dat doet er nu niet meer toe.

De kamer ruikt naar goedkoop parfum vermengd met de geur van zwetende lichamen. Zodra hij me ziet, komt hij naar me toe lopen. Ik zie zijn mond bewegen, maar de woorden gaan langs me af.

‘Jess, dit is echt niet wat je denkt. Ze betekent niks voor me...Het spijt me dat je dit moest zien.’

Ik hoor niet dat hij zijn excuses aanbiedt, ik wil het niet horen... Ik wil dit niet zien... Ik wil niet dat hij me nog aanraakt.

In een waas draai ik me om, loop naar de bank om mijn tasje te pakken en dan vlucht ik door de voordeur naar buiten. Ik zie dat Michiel achter me aan komt, nog hinkelend om zijn schoenen aan te trekken. Vlug trek ik de

voordeur achter me dicht en zo vlug ik kan loop ik naar de lift. Shit, de lift is nog op de begane grond, ik sta op de veertiende verdieping. Als ik de deur van zijn appartement open hoor gaan, loop ik vlug het trappenhuis in. Dan maar via deze weg naar beneden, ik wil gewoon zo snel mogelijk naar huis.

‘Jess, toe nou! Laat het me uitleggen,’ hoor ik boven me. ‘Het was maar één keer! Nou ja, het was echt de laatste keer... Ik ben er klaar mee...Ik wil met jou verder!’

De laatste keer? Niet te geloven. Hoe dom ben ik? Hoe vaak is het dan al gebeurd? Ik wil het niet eens weten...

Ik had zelfs al een gastenlijst voor de bruiloft gemaakt. Ik voel me zo ontzettend stom...Klotepumps, had ik die dingen maar nooit aangetrokken. Op deze manier kom ik nooit beneden en Michiel komt snel dichterbij, maar ik wil hem niet meer zien. Nooit meer.

Bij de volgende verdieping haal ik diep adem om zo snel mogelijk de laatste trappen af te sprinten. In mijn ooghoek zie ik nog hoe Michiel van de trap boven me springt. Ik zet af en spring van de eerste treden, mijn hak blijft hangen als ik neerkom en ik zak door mijn enkel. In mijn val probeer ik nog de trapeuning te pakken, maar ik grijp mis. En dan is alles ineens helemaal zwart...

Hoofdpijn! Het kost me veel moeite om mijn hand op te tillen. Als ik eindelijk zover ben en over mijn hoofd wrijf voel ik iets zachts op de pijnlijke plek. Voorzichtig druk ik er op. ‘Au!’

‘Moppie, je bent weer wakker!’

Is dat zo verwonderlijk? Ik word toch iedere ochtend wakker? Dan dringt ineens tot me door dat het bed heel anders voelt dan mijn eigen bed. De lakens zijn stug en het kussen voelt hard aan. Voorzichtig doe ik mijn ogen open. Waar ben ik in hemelsnaam?

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, zegt Michiel: ‘Je ligt in het ziekenhuis lieverd. Je bent gevallen...’

Ben ik gevallen?

‘Maar ik kan me er niks van herinneren,’ zeg ik verbijsterd. Heel even zie ik een blik van opluchting in Michiels ogen. ‘O moppie, ik ben zo blij dat het allemaal meevalt,’ roept Michiel uitgelaten. ‘Toen je zo hard viel dacht ik dat je niet meer wakker zou worden, maar het is gelukkig alleen een hersenschudding. Je moest ter controle in het ziekenhuis blijven. Zodra je naar huis mag zal ik voor je zorgen...’

Wat een lieverd!

Ik probeer me te herinneren dat ik ben gevallen, maar de hoofdpijn zorgt ervoor dat ik me niet kan concentreren.

‘Wanneer ben ik dan gevallen? En waar?’ Enigszins verward kijk ik Michiel aan. ‘Zaterdagavond... We zouden gaan uit eten, weet je nog?’ zegt Michiel vragend.

Ik probeer uit alle macht om me iets te herinneren, maar mijn geheugen lijkt me compleet in de steek te laten.

‘Je kwam me ophalen om uit te gaan. We gingen naar Gilberto’s restaurant,’ Michiel kijkt me hoopvol aan.

Uit eten bij Gilberto’s? Wauw, dan hadden we vast iets belangrijks te vieren. Waarom kan ik me nou niet herinneren wat er dan zo belangrijk was? Heeft hij promotie gemaakt op de zaak? Of heeft hij een grote prijs gewonnen in de loterij? Het komt me allemaal niet bekend voor.

‘Het spijt me,’ zeg ik tegen Michiel, ‘Ik weet echt niet meer waarom we daarheen zouden gaan.’

‘Dat komt omdat ik je dat ook nog niet verteld heb,’ Michiel komt op de rand van mijn bed zitten en pakt mijn hand vast. Voorzichtig brengt hij mijn hand naar zijn mond en drukt er een kus op.

Dan gaat de deur open. Een man in een lange witte doktersjas komt bij mijn bed staan.

‘Zo, hoe voelt u zich? Goed geslapen?’ De dokter pakt de kaart met mijn gegevens uit het rekje aan mijn bed en begint driftig te lezen.

'Mijn hoofd doet nog ontzettend zeer,' begin ik. De dokter kijkt me over zijn papieren heen aan alsof ik gek ben.

'Tja, dat lijkt me ook niet zo vreemd. U bent behoorlijk hard op uw hoofd terecht gekomen als ik dat zo van uw vriend hoor. Dat zal nog wel een paar dagen duren voor de hoofdpijn helemaal over is. Er zit bovendien een behoorlijke snee waar u op uw hoofd terecht bent gekomen. Maar maakt u zich geen zorgen, onze plastische chirurg heeft het keurig netjes dichtgemaakt. Heeft u verder nog ergens last van?'

Dat verklaart in ieder geval dat zachte gevoel op mijn voorhoofd. Ik durf het bijna niet te zeggen, bang dat de dokter me meteen op de psychiatrische afdeling zal plaatsen...

'Ik eh...ik kan het me niet herinneren.' Angstig wacht ik de reactie van de dokter af. Hij maakt wat aantekeningen op de kaart en stopt die dan terug in het rekje. Dan kijkt hij me geruststellend aan en zegt: 'Dat is normaal. De meeste mensen kunnen zich niet herinneren hoe ze precies gevallen zijn. Je hersens hebben nogal een oplawaai gehad. Niet zo gek dat ze niet alles op hebben geslagen... Wat weet u nog wel?'

Dat is een goede vraag. Wat weet ik eigenlijk nog wel? Ondanks de hoofdpijn probeer ik eens heel diep na te denken. Wat heb ik gedaan?

Ik was op mijn werk... Ik had pauze en keek vlug op mijn mobieltje of ik nog berichten had voordat ik weer terug moest... Ik had een sms'je van Michiel...

Er schiet een pijscheut door mijn hoofd, maar ik probeer me vast te houden aan mijn herinneringen.

Ik weet nog dat ik tegen Chrisje, mijn collega, vertelde dat Michiel me iets belangrijks wilde vragen. En dat ik bij het lezen van zijn sms'je meteen voelde dat hij de grote vraag wilde stellen... Ik wist het zeker.

En dan herinner ik me dat Chrisje en ik de rest van de dag mijn droombruiloft uitgestippeld hebben. Maar dat zal ik nu maar even voor me houden...

O wacht even, ik weet ook nog dat ik dat na vier keer wisselen van outfit toch maar dat zwarte jurkje aantrok...met die klotepumps...

Ik vertel de dokter dat ik nog weet dat ik naar Michiel ging, gekleed in een net jurkje omdat we uit eten zouden gaan. En dat was het, daar laat mijn geheugen me in de steek... Ik baal ervan dat ik niet meer weet wat er verder gebeurde. Iets zegt me dat ik iets heel belangrijks ben vergeten...

Mijn blik dwaalt af naar mijn ringvinger, maar mijn vinger is nog even kaal als zaterdagmorgen. Geen ring, dus ook nog geen aanzoek. Ik ben dus gevallen voor Michiel de kans kreeg om me te vragen. Nog voor we in het restaurant waren? Over slechte timing gesproken.

'Mevrouw, dat is echt heel normaal,' onderbreekt de dokter mijn gedachten, 'Het geeft niet dat u zich van vlak voor de val niets meer kunt herinneren. Gelukkig was u samen met uw vriend en heeft hij zodra het gebeurde de ambulance gebeld. U mag uzelf wel zeer gelukkig prijzen met zo'n kerel. Hij is de hele tijd niet van uw zijde geweest.'

De dokter heeft helemaal gelijk. Ik heb echt geluk gehad met Michiel. Stiekem kan ik nog steeds niet geloven dat hij voor mij heeft gekozen. Michiel had ieder meisje kunnen krijgen, maar hij koos mij. Al heeft het wel even geduurd voor hij zover was.

Zoals elke jonge vent moest hij natuurlijk eerst wat “ervaring” opdoen bij de vrouwen, zo noemt hij zelf tenminste.

Ik weet van mijn beste vriendin Katie, die hem al langer kent, dat hij altijd behoorlijk populair was bij de dames. Hij behoorde tot de categorie “populaire hunks” op de middelbare school. Ikzelf behoorde tijdens mijn middelbare-schoolperiode meer tot de categorie “grijze muizen”. Ik probeerde vooral om mijn dagen zo stil en onopvallend mogelijk door te komen.

Na de middelbare school volgde hij een opleiding tot computerdeskundige. Iets wat je niet zou verwachten als je hem ziet. Michiel is nou niet wat je noemt het prototype van een computernerd met zijn zongebruinde, atletische lichaam en donkerbruine krullenkop.

In het laatste jaar van zijn opleiding kwam hij stage lopen in het bedrijf van mijn vader en zo leerden we elkaar kennen tijdens het jaarlijkse bedrijfsuitje. Het was liefde op het eerste gezicht. Nou ja, voor mij althans.

Voor Michiel lag dat wat anders... Ik geloof niet dat hij toen al wist dat ik bestond.

Na zijn stage mocht hij voor mijn vader blijven werken als systeembeheerder. En ik leefde vanaf dat moment intens naar de jaarlijkse bedrijfsuitjes toe.

Jammer genoeg betekent jaarlijks nog steeds dat iets maar één keer per jaar plaatsvindt.

Vandaar dat ik naast mijn werk in de keuken van het bejaardenhuis zoveel mogelijk op het kantoor van mijn vader probeerde te zijn. Mijn vader snapte er niks van. Ik

had nooit eerder interesse getoond in zijn werk, ik vond al die ICT-knappen zo dodelijk saai. En nu bood ik zelfs aan om te komen poetsen toen de vaste poetsvrouw tijdelijk in de ziektewet zat met een gebroken been.

Veel heb ik niet gepoetst trouwens. Op het kantoor van Michiel na dan. Dat kantoor is nog nooit zo schoon en stofvrij geweest. Ik deed ontzettend mijn best zijn aandacht te trekken, maar Michiel leek een onbereikbaar doel. Hoe ik ook mijn best deed om met mijn heupen te wiegen tijdens het stofzuigen of extra diep te bukken bij het legen van de prullenbak, Michiel hield zijn blik strak op zijn beeldscherm gericht.

Uiteindelijk besloot ik om op een andere manier zijn interesse te wekken. Ik kocht een gloednieuwe computer met allerlei ultratechnische snufjes waar ik helemaal niks van snapte. Het ding kostte me weliswaar een aantal maandsalarissen, maar het bleek een schot in de roos. Michiel was helemaal up-to-date wat computers betreft en hij bood direct aan om te helpen een en ander te installeren... Bij mij thuis.

Hèhè, eindelijk had ik Michiels onverdeelde aandacht. Of beter gezegd, mijn nieuwe computer, had zijn aandacht.

Onder het genot van een wijntje heeft Michiel die avond mijn computer gebruiksklaar gemaakt. En dat is ook de enige keer dat het ding gebruikt is. Aan het einde van de avond had ik eindelijk verbinding...

‘Wat wilde je nou zeggen voor de dokter binnen kwam?’ vragend kijk ik Michiel aan. De dokter is zojuist weer vertrokken, nadat hij heeft medegedeeld dat ik aan het einde van de middag naar huis mag. De hechtingen die ik aan de val heb overgehouden moeten over een week worden verwijderd. En verder moet ik vooral veel rust nemen.

‘Wat ik wilde zeggen...,’ begint Michiel, maar dan vliegt de deur weer open en komt een vrouw van middelbare leeftijd

met blonde krullen en rode blosjes op haar wangen naar binnen gevallen.

'Sorry lieverd! Toen ik belde om te vragen hoe het met je ging, zeiden ze dat je net wakker was,' ratelt mijn moeder. 'Ik ben zo snel mogelijk hierheen gefietst. Het spijt me dat ik er niet was toen je wakker werd. Hoe is het met je? Heb je nog hoofdpijn? Moet je nog hier blijven?'

'Mam, het geeft niks. Het gaat prima met me.' Ik probeer er vlug tussen te komen.

'Ik ben zo lang mogelijk bij je gebleven. Maar ja, de hondjes hadden ondertussen ook honger. Dus ik dacht, ik ga even vlug op en neer,' begint mijn moeder zich weer te verontschuldigen.

Eerlijk gezegd ben ik blij dat mijn moeder er niet was toen ik net wakker werd. Mijn moeder is echt een schat van een mens. Ze staat altijd voor iedereen klaar en ik kan echt overal met haar over praten. Maar ze is ook hyperactief, graag overal van op de hoogte en over het algemeen nogal duidelijk aanwezig.

'Ze mag vanmiddag naar huis, maar ze moet wel veel rust hebben,' onderbreekt Michiel mijn moeders relaas. Mam kijkt Michiel verontwaardigd aan.

Het heeft nooit echt goed geklikt tussen die twee geloof ik. Misschien komt het omdat mijn moeder het liefst zelf voor mij zorgt. Het is nog niet helemaal tot haar doorgedrongen dat ik ook prima voor mezelf kan zorgen, maar nu geeft ze Michiel er voornamelijk de schuld van dat ik minder thuis kom.

'Nou da's prima, ik zorg wel dat je bed is opgemaakt en dan kom ik je vanmiddag samen met pap halen,' zegt mam.

'Eh...mam, ik wil eigenlijk gewoon naar huis...naar mijn eigen huis,' probeer ik voorzichtig.

'Naar huis? Natuurlijk kun je niet naar huis! Je hebt een hersenschudding. Ik zorg wel voor je tot je weer wat beter bent,' dringt mam aan.

Hoe vertel ik mam nou dat ik het juist door die hersenschudding en de bijbehorende hoofdpijn niet volhoud bij haar in huis. Ze bedoelt het ook allemaal zo goed, maar ik word nu al gek van dat eeuwige geratel.

‘Weet je wat? Je kunt wel zolang bij mij blijven slapen.’ Michiel knijpt me even bemoedigend in mijn hand. ‘Ik kan wel een paar dagen vrij nemen om voor je te zorgen...’ Ik werp Michiel een dankbare blik toe en kijk dan voorzichtig naar de reactie van mijn moeder.

‘Het is echt maar een kleine moeite...’ voegt Michiel er nog aan toe.

Ik zie in mijn moeders ogen dat ze het er eigenlijk niet mee eens is.

‘Je kunt me komen opzoeken bij Michiel thuis. En dan lunchen we samen, kijken een filmpje. Wat jij wilt...’ probeer ik.

Mam denkt zichtbaar na over mijn voorstel en ik zie dat ze haar teleurstelling probeert weg te slikken.

‘Ik heb de nieuwe serie CSI op DVD...’ zegt mam tenslotte hoopvol. Mam is helemaal gek van CSI. De ene na de andere moordzaak helpt ze vanaf de bank mee op te lossen. Ach, een middagje CSI kijken met mam is ook wel gezellig.

‘Lijkt me leuk mam. Dan ga ik dus met Michiel mee naar huis en spreken we meteen een middag af voor CSI.’

Voorzichtig stap ik uit het ongemakkelijke ziekenhuisbed. Dan pas voel ik mijn pijnlijke enkel en ik schuifel moeizaam naar de kast. Bij iedere stap bonkt mijn hoofd en ik word een beetje duizelig. Het valt me toch tegen om uit bed te zijn.

Michiel is even wat drinken halen en mam is weer naar huis. We hebben afgesproken dat ze woensdagmiddag naar Michiel komt voor een televisiemiddagje.

In de kast hangt mijn nette zwarte jurkje. Mijn blik valt op de zwarte hoge pumps die eronder staan. Eén van de hakken is afgebroken. Kan ik ze eindelijk weggooiden zonder me schuldig te voelen omdat ze zo duur waren. Op een plank ligt mijn tasje. Ik haal mijn mobieltje eruit, toets de pincode in om het ding aan te zetten en krijg meteen een paar berichtjes binnen.

Chrisje vraagt hoe het gegaan is zaterdag en wanneer ze vrij moet vragen voor de bruiloft. Wat lief dat ze zo meeleeft, maar ik kan jammer genoeg nog geen antwoord geven.

Ik begin vlekken voor mijn ogen te zien en ik wankel op mijn benen. Het lijkt me toch beter om op bed te gaan zitten voor ze me zo meteen van de grond moeten rapen.

Opgelucht dat ik het bed heb gehaald zonder tussenstop op de koude vloer laat ik me tegen de kussens vallen. Mijn telefoon geeft aan dat ik 5 oproepen van Katie heb gemist en een voicemailbericht heb ontvangen. Vlug toets ik het nummer van mijn voicemail in. 'U heeft 1 nieuw bericht,' klinkt de mechanische stem aan de andere kant van de lijn, dan hoor ik ineens een paniekerige Katie.

'Jess, waar zit je? Ik ben hartstikke ongerust...We zouden vanmiddag gaan lunchen weet je nog? Bel me even als je dit hoort!'

Ik kijk op de klok die aan de smetteloos witte muur hangt. Kwart voor twee. Waarom belt Katie me op zondagmiddag op als we pas op maandag een afspraak hebben?

Ik check de datum op mijn mobieltje: maandag 22 mei. In mijn agenda staat een afspraak op maandagmiddag om 12.00 uur: Lunchen met Katie. Maandagmiddag? Waar is de zondag gebleven? Heb ik echt zo lang geslapen? Ik wil Katie net bellen om alles uit te leggen, als Michiel weer binnen komt.

‘Je mag nu al mee! De dokter komt zo voor de laatste controle en dan gaan we lekker naar huis.’

Michiel is nog niet uitgesproken of er staat al een dokter binnen. Ik ben nog enigszins van slag omdat ik een hele dag gemist heb, maar Michiel is al bezig om mijn spullen uit de kast te halen.

Een magere lange man die volgens mij al lang met pensioen had moeten zijn, begint met een ernstige frons mijn gegevens door te lezen.

Ik vraag me serieus af waar die dokter McDreamy uithangt als ik in het ziekenhuis lig... Ik zal er voorlopig in ieder geval niet achter komen, want de dokter tekent mijn ontslagpapieren en ik mag gaan.

‘Heb je nog wat nodig?’ Michiel gooit behendig een plaid over mijn benen heen en geeft me de afstandsbediening aan. Ik zak lekker onderuit onder de deken en neem voorzichtig een slokje thee. Ik geef hem een lijstje aan van dingen die hij uit mijn appartement mee moet nemen, zoals mijn pyjama, tandenborstel, ondergoed, make-uptasje, sloffen, kussen, en nog wat andere kleine dingetjes.

Terwijl Michiel het lijstje bekijkt, fronst hij zijn wenkbrauwen.

‘Zal ik anders meteen een verhuishwagen bellen?’ zucht hij. Wat kunnen mannen verschrikkelijk overdrijven...Zoveel heb ik nou ook weer niet opgeschreven. Alleen het hoognodige. Nou ja, misschien kan ik die krulspelden

doorstrepen. Het heeft niet echt zin om die dingen zo strak in mijn haar te draaien als mijn hoofd aanvoelt alsof er met een drillboor in gewerkt wordt. Maar krullen staan me wel geweldig en ik moet er toch een beetje fatsoenlijk uitzien. Eigenlijk heb ik ook geen vijf tijdschriften nodig. Eentje is wel genoeg, of twee... Ik kan me toch nog niet echt lang concentreren... Goed, ik streep wel wat weg.

En dat fotolijstje met die foto van ons tweetjes op vakantie in Frankrijk heb ik ook niet perse nodig. Dat is normaal gesproken het eerste waar ik naar kijk als ik 's ochtends wakker word en als ik er niet naar kijk, brengt dat de hele dag ongeluk. Maar nu word ik naast Michiel zelf wakker en dat is natuurlijk nog veel beter!

Ach, en die trimschoenen en joggingbroek kunnen ook wel van het lijstje. Dit is waarschijnlijk niet het moment om met een dagelijks stukje trimmen te beginnen. Mijn enkel is nog wat beurs eigenlijk, maar het staat wel sportief en ik moet echt iets gaan doen om mijn conditie op peil te houden. Goed, de trimschoenen krijgen een streep, maar de joggingbroek is ook erg praktisch op de bank.

Ik streep nog wat dingen door en geef het lijstje terug aan Michiel. Hij drukt voorzichtig een kus op mijn voorhoofd en vertrekt met het boodschappenlijstje naar mijn flatje. Sinds ik wakker werd in het ziekenhuis is hij echt ongelooflijk lief voor me, zo bezorgd en behulpzaam. Hij behandelt me echt als een prinsesje en ik glimlach bij de gedachte dat ik nu eigenlijk al een beetje met hem samenwoon.

Hé, hij heeft trouwens nog steeds niet verteld wat er nou zo belangrijk was. Dat moet ik dadelijk eerst maar eens vragen.

Ik probeer om wat leuks te vinden op televisie, maar er is echt niets boeiends op. Als ik de zoveelste herhaling van Friends tegenkom ben ik het beu en zet de tv uit.

Het is wel erg stil in het appartement nu Michiel weg is. Ik ben hier al zo vaak geweest, maar nu bekruipt me ineens

een onbehaaglijk gevoel. Nu ik erover nadenk ben ik hier ook nog nooit alleen geweest. Dat zal het zijn.

Dan herinner ik me ineens dat ik Katie nog moet bellen. Vlug gris ik mijn telefoon van de tafel en druk op de sneltoets voor Katies nummer. De telefoon is nog niet overgegaan of ik hoor Katies stem al aan de andere kant. 'Jess, waar zit je? Is alles goed? Ik maak me zo'n zorgen!' Snel vertel ik Katie waarom ik onze lunchafspraak vanmiddag gemist heb. Als ze van de schrik is bekomen wil ze precies weten wat er gebeurd is, maar daar kan ik haar ook niet verder mee helpen. Ik weet het niet.

'Zal ik bij jou komen slapen? Dan kook ik vanavond lekker voor je en kunnen we gezellig even bijkletsen,' biedt Katie lief aan, 'Ik heb nog een nieuwtje. Weet je nog die Jenny bij ons uit de straat?'

'Katie, dat is heel lief aangeboden van je,' onderbreek ik haar laatste roddel, 'maar ik ben bij Michiel. Ik blijf hier logeren tot ik me wat beter voel.'

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. Dan volgt er een duidelijk teleurgestelde 'O...'

Katie is niet echt een fan van Michiel. Ze kent hem al veel langer dan ik, omdat ze bij hem op de middelbare school zat. Heel veel heeft ze er niet over verteld, maar het is duidelijk dat zij en Michiel elkaar niet echt liggen.

'Weet je zeker dat hij je niet geduwd heeft?' vraagt Katie plagend.

'Natuurlijk niet!' Denk ik. Nee, natuurlijk heeft hij me niet geduwd. 'Het kwam vast en zeker door die rottige hakken. Je weet wat voor kluns ik ben op hakken.'

Vol trots vertel ik Katie hoe goed Michiel voor me zorgt. Ergens zou ik zo graag willen dat Katie Michiel wel graag mocht. Misschien raakt ze zo eindelijk overtuigd van zijn goede bedoelingen.

'Goed, laat je maar lekker vertroetelen dan. Als je iets nodig hebt dan bel je me hè!' zegt Katie aan het einde van mijn lofzang over Michiel.

‘Ook als het midden in de nacht is?’

‘Jij mag me altijd bellen, dat weet je! Tot gauw lieverd.’

Ik verbreek de verbinding en zie dat ik een oproep gemist heb. Vast Michiel die iets niet kan vinden... Nee, het is het nummer van Chrisje.

Mijn werk! Ik moet morgen gewoon werken. Heeft iemand eraan gedacht om me alvast ziek te melden? Vlug druk ik het nummer van het bejaardenhuis in. Ik krijg de receptioniste aan de telefoon. Blijkbaar wisten ze al dat ik morgen niet zou komen, want ze vraagt me meteen hoe het gaat. Ik praat haar even bij en we spreken af dat ik aan het einde van de week nog eens terug bel om te vertellen hoe het gaat.

Als ik ophang voel ik de hoofdpijn weer verergeren. Tijd om te gaan liggen. Gewoon heel even mijn ogen dicht doen, dan gaat het zo wel weer...

Ik word wakker van de geur van eten. Hmm, mijn maag knort ineens. Ik heb wel honger geloof ik. Michiel komt vanuit de keuken aanlopen met twee grote borden spaghetti. Dat ruikt goed.

Als ik naar buiten kijk, zie ik dat het al donker is. Hoe laat is het eigenlijk? De klok in de kamer geeft half negen aan. Dan heb ik langer geslapen dan ik dacht. ‘Ben je al lang thuis?’ vraag ik.

‘Ja, ik vond dat ik je beter kon laten slapen. Je hebt je rust hard nodig,’ antwoordt Michiel. ‘Probeer maar wat te eten. Daar sterk je ook vast wat van aan.’

Als we hebben gegeten en Michiel klaar is met de afwas, krijg ik eindelijk de kans om te vragen wat hij me nou wilde vertellen.

‘Oké, dit is niet echt hoe ik het in gedachten had voorbereid,’ zegt Michiel, ineens een beetje zenuwachtig. ‘Wacht even,’ en hij loopt weg naar de slaapkamer. Nog geen minuut later staat hij weer voor me.

‘Lieve Jess,’ hij pakt mijn hand vast en kijkt me verliefd aan. ‘Ik wil dat je weet dat jij het allerbelangrijkste in mijn leven bent. Alles wat ik doe, doe ik voor jou. Jij maakt me gelukkig en ik wil jou ook gelukkig maken. Voor de rest van je leven.’ Hij knielt voor me neer op één knie, kijkt me doordringend aan met die geweldige blauwe ogen en zegt: ‘Moppie, wil je met me trouwen?’

Heel even laat mijn stem me in de steek. Ik probeer iets te zeggen, maar kan alleen een zielig piepje uitbrengen. Ik schraap mijn keel en uiteindelijk piep ik ‘Ja!’

Mijn ogen worden vochtig en ik voel een eenzame traan over mijn wang glijden. Het lijkt wel of ik een film zit.

Zo heb ik het altijd stiekem voor me gezien. Nou ja, bijna dan. In mijn gedachten was er op de achtergrond een zonsondergang te zien en liep er net een fanfare langs die inzette op het moment dat ik ‘Ja’ zei. En vergeet al die mensen niet die ineens beginnen te applaudisseren. Oh, en het vuurwerk dat uiteenspat in twee gigantische cirkels om de trouwringen te symboliseren.

Maar dit is natuurlijk ook fantastisch!

Wil IK met HEM trouwen? Natuurlijk! Hier zit ik al tijden op te wachten...Meent hij het? Uit zijn broekzak haalt hij een doosje en maakt het open. Een prachtige, glinsterende diamant staart me aan. Voorzichtig haalt Michiel hem uit het doosje en schuift hem om mijn ringvinger. Hij past precies.

Terwijl hij hem om mijn vinger schuift, begint er ergens heel ver weg een alarmbelletje te rinkelen... Ik zet het gauw uit en sla mijn armen om mijn toekomstige echtgenoot.